

ΦΩΝΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια όκτακόσα κι' ένεννηταέξη,
στέφανον λαχάνων ή πατρις ός πλέξη.

Του Όκτωβριου δεκαεννέα,
Χριστιό κηρύττου δόγματα νέα.

Έτος άριθμούμεν δέκατον και τρίτον
κι' έδρα μας ή χώρα των άρχαιοτάτων.

Έξήντα δύο και πεντακόσα
κι' ή στρουγγα φθάνει βουλιμύδα.

Μνημόσυνον με πόνον ύπερ των Μακεδόνων.

Μνημόσυνο 'στης έκκλησιας, που τόσα μάτια κλαίνε,
μη τους νεκρούς λεβέντηδες ρωτάτε πώς τους λένε.
Γι' αυτούς ρωτάτε το βουνό, την ρεμματιά, τον λόγγο,
που κάθε κτύπο γροίκισε και κάθε προσευχή των,
κι' έκύτταξε μες στη βοή και 'στης σκλαβιάς τον βόγγο
μη τους καπνούς των τουφεκιών νά φύγη κι' ή ψυχή
[των.

Προσευχήθητε σήμερα για λεβεντιά γελάστρα,
που λάμπει μιά και χάνεται σαν τ'ά πετούμεν' άστρα,
κι' ή προσευχή σας κουφαριών στιβάδες νά περάση
και 'στο θρονι της 'λευθερίας βροντόφωνη νά φάση
για' αυτούς που πήγαν άγνωστοι τον θάνατο νά λά-
[χουν...
τέτοιαι ψυχαις καλληκαριών χιλια συχώρια νάχουν.

Ό Μεδσίας ό σωτός και τής Πάτρας ό Χριστός.

Έκείνω τότε τώ καιρώ, καθ' έν πολλά ζαγάρια
νέει Χριστιό 'εφύτρωαν ώς είδος μανιτάρια,
ήλθε Χριστογιαννόπουλος, ό των Πατρών Χριστός,
όρανοποιήσιν τής γής διδάσκων θαυμαστώς,
και πλήθος 'έτρεξε πολύ ν' άκούση των Μισσιών
άγγέλλοντα προς τους λαούς δευτέραν παρουσίαν.

Προείραξε κι' ό Φασουλής μεθ' όλων των άστών
και συλλαβόντες μερικοί τής Πάτρας τον Χριστόν
'στον Κατάφρα έφρασαν τής ίερας Κορόνας,
τόν τιμαρώντα τους μουρλούς και τους άπατεώνας.

Ό δέ Χριστογιαννόπουλος ένάμιον του στάς
του λέγει «Κορόνάραχα, τής Μιχαλούς χρωστας».
Λίγει προς τούτον Θεοδώρη: «Λοιπόν Χριστός και σύ ;»
ού λίγει, ειπε προς αυτόν τής Πάτρας ό Μισσιός,
θυμαζώ, λίγει Θεοδώρη, τό θάρρος τό θρασύ
και την πολλήν αυθάδειαν άγροίκου παρουσίας.

Λίγει Χριστογιαννόπουλος 'στού κράτους τον άστέρα:
«άμην άμην προσλίγω σοι πώς θ' άνατείλ' ήμερα,
καθ' ή; πολλοί τινάζουσι την γούνα τής Κορόνας,
κι' άπολακτίσουσι αυτήν ό φίλοι τής Κορώνας,

και τότε 'στο Κορόνον ούκ έσται σωτηρία
κι' άπομεινεί 'στα κρύα.

«Τότε βρυμός όδόντων
και χόλος των πεινώτων
και μίνος των νωθρών,
και τότε μετά λύσσης
προς Καρκαλιών λαλήσεις
με ακούρον έρυθρών.

«Φρίκη παντού θά χύσουν
οι βροντεροί σου εθόγγοι,
και τούτους θ' άπχησουν
βουιά, κοιλάδες, λόγγοι.

«Πεινών θά καταφάγη
στεφάνους έν μαγιά,
κι' ους σήμερα προσάγεις
έπί σαγήν άρνία,
καλίσεις τούτους πάντας
πιστούς ιεροφάντας.

«Κι' ανάμιστος χαλής
τό στήθος προβαλείς
κατά Βασιλοράδων,
και των πιστών τό στήθος